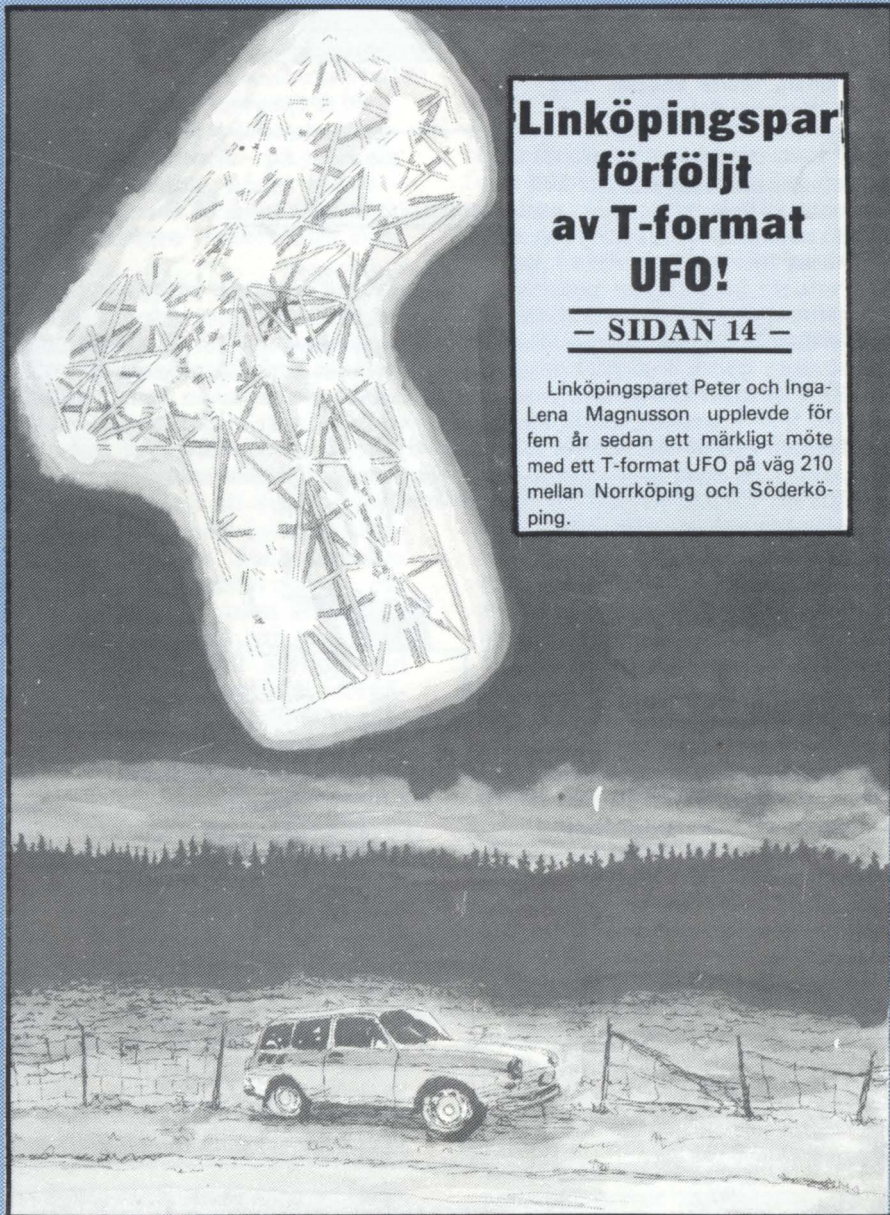

**Linköpingspar
förföljt
av T-format
UFO!**

— SIDAN 14 —

Linköpingsparet Peter och Inga-Lena Magnusson upplevde för fem år sedan ett märkligt möte med ett T-format UFO på väg 210 mellan Norrköping och Söderköping.

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomen. Utk. med 6 nr/år. Prenumerationsåret på UFO-Information är 1 jan. - 31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

Övriga medarbetare:
Olle Öhman, Märta Engzen, Lars Nilsson, Kenneth Eek och T. Gustavsson.

Redaktionens besöksadress:
Lagmansberga Brunnsgård,
596 00 Skänninge.
Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:
Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 8 43 25-0
UFO-Information 80 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna. Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär - det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på Er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att tex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

INFORMATION

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga TECKNARE och ÖVERSÄTTARE

för översättning av engelska, franska och spanska texter.

Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall.

För närmare upplysningar ring (kvällstid) eller skriv till Carl-Axel Jonzon, UFO-Information, Box 16, 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30

INNEHÅLLSFÖRTECKNING:

Ur djupet av ditt inre	3
Landet runt	6
Vägen till det okända	9
Den elektriska kraften	10
Campare besöktes av "storögd" ufonaut	11
UFO överraskade Mantorpsgrabb	12
En dröm	13
Ljudlöst UFO förföljde bilande par	14
Harrison Bailey och "flygande tefatssjukan"	16
Illusioner	28

INFORMATION

Missa inte UFO-Informationens pangerbjudande:

JUBILEUMSNUMRET!

Tidningen är ett måste för den verkligt UFO-intresserade.

Beställ den
medan den fortfarande finns kvar i lager!

Rekvirera ditt ex. genom att sätta in
35 kronor på postgiro

84325 - 0

Märk talongen
"Jubileumsnummer"

Ur djupet av ditt inre

Så här inför ett nytt år i mänsklighetens ändliga historia - på tröskeln till någonting annat, något bättre - vill jag citera ur R M Lewis bok 'Ur djupet av ditt inre', vilket låter som följer.

-I teknikens värld består effektiviteten av samverkan mellan alla delar i texten en maskin för ett bestämt ändamål. En effektiv maskin har ett flertal viktiga delar. Alla dessa delar skall inte endast vara i rörelse utan måste också verka för det ändamål, som maskinen är avsedd för. Dess effektivitet består i att varje del bidrar till helheten och åstadkommer det som maskinen konstruerades för. Om maskinen enbart rör sig, om den enbart fungerar utan att åstadkomma någonting, så har konstruktören och övriga, som bidragit vid dess framställning, arbetat förgäves. Det vore också ett förslösande av det värdefulla material, som maskinen är uppbyggt av.

Det förhåller sig på detta sätt i maskinernas värld och i än högre grad i människolivet. Effektivitet består i att anpassa vårt individuella liv till ett kosmiskt ändamål för att därmed ge vår existens en mening. Om vi i detta sammanhang betraktar oss såsom maskiner är det inte tillräckligt att vi är fullgoda maskiner eller att vi fungerar organiskt rätt eller att vi har eller uppehåller tillräcklig kraft eller vitalitet. Alla dessa ting måste verka för en avsikt, ett mål, som vi individuellt skapats att verka för.

Det finns en djupare sida av livet, som vi lätt förbiser, den som kan ge

svar på frågan varför vi lever och som förklarar meningen med vårt liv och hur vår kropp, vitalitet och personliga magnetism skall brukas. Liksom det fysiska livet fordrar förberedelse, behöver också vårt inre för sin utveckling en särskild förberedelse. Vi studerar diet, hygien och övriga förutsättningar för god hälsa. Vi måste ägna vårt inre liv en motsvarande omsorg. Även här fordras ändamålsenliga förberedelser.

För att rätt förstå det esoteriska livet, måste vi ta reda på vad en mystiker är. Det är inte en person, som kan räknas till en viss människotyp. En mystiker är en vanlig människa, som emellertid antagit en särskild sinnesattityd. Detta framträder inte alltid i det yttre.

Mystikern är till det yttre lik andra människor. Han är en vanlig dödlig, som är underkastad alla mänskliga svagheter och frestelser. Att leva en mystikers liv är inte förbehållet människor av viss ras eller hudfärg. Asien kan inte frambringa större mystiker än Västerlandet. Det finns ingen särskild atmosfär i Tibet, Egypten, Kina eller Indien, som fyller dess innevanare med märkliga inre egenskaper.

Mysticismens egenskaper är inte något som nödvändigtvis är nedärvt. Dess förutsättningar finns hos alla men den yttrar sig på olika sätt. De kan ge upphov till en ortodox kristen, som kanske kan visa sig helt intolerant mot mysticismens läror. Den unika uppfattning av livet, som man tillskriver mystikerna, är inte en andlig gåva. Mystikern är en högt

utvecklad personlighet men måste utnyttja sina möjligheter. Han måste väcka sina slumrande egenskaper och leda dem i avsedd riktning. Mystikerns inställning till livet är inte en märkvärdig mantel, som omsveper honom och särskiljer honom från andra människor.

För att vinna insikt i det inre livet, måste vi först befria oss från förutfattade meningar och förhastade slutsatser, särskilt sådana som grundats på hörsägner. Vi måste avkläda oss de uppfattningar, som vi omedvetet svept oss i år efter år, och bereda oss att motta endast det som, enligt Cartesius, inom oss väcker ett intuitivt accepterande, en visshet om att det är sanning och verklig kunskap.

Francis Bacon tillämpade denna metod, då han samlade vetenskapliga fakta. Han framhöll, att man måste överge sina avgudar, de falska tolkningar som byggts upp av fantasi och tradition. Vi måste möta livet som om vi steg direkt från en mörk kammare in i en upplyst sal, utan förutfattad mening eller förväntan om vad som kommer att hända. Sedan måste vi personligen pröva varje upplevelse, oberoende av andras åsikter. Den, som verkligen önskar att ärligt möta det inre livet med hopp om att rätt styra sig själv, får inte vara feg eller frukta den allmänna opinionen och får inte tveka att kämpa mot traditionen.

Har ni någonsin begrundat traditionens verkliga värde? När är den till nytta, och när är den till hinder för människan? Man kan likna traditionen vid pinnarna på en steg. Den är ett uttryck för människans utveckling. Den är till för att hindra henne från att halka ned, men bör inte hålla henne tillbaka i utvecklingen. Närhelst en tradition binder oss, så att vi ej förmår höja oss till nästa steg, är den ett hinder. Låt traditionen uppmuntra och stödja oss, genom att visa oss de framsteg, som människan har gjort. Vi bör ta det bästa, som den kan erbjuda, och bygga vidare på detta. Därför måste vi underkasta

gångse traditioner en personlig granskning för att se vilka av dem vi bör behålla. Om vi ser oss i stånd att förbättra det vi erhållit genom traditionen, bör vi förbättra det. Om inte, får vi inte förkasta det, förrän det visat sig vara helt utan värde.

Vi måste använda vårt förnuft. Vi får inte likt barn motståndslöst och enbart av god tro gå med på saker och ting. Vi måste pröva värdet av rådande förhållanden. Den som inte använder sitt förnuft, har inte utvecklats längre än ett tio års barn, ja, inte mycket mera än en chimpanse, som enligt sina instinkter reagerar inför omvärlden utan att veta varför.

I vår betraktelse av det inre livet, börjar vi med människan, ty ingenting är bättre tillgängligt för undersökaren än den egna personen. Allt utanför oss värderas och mätes i förhållande till oss själva. De ting som vi ser, hör, känner, smakar och luktar finns utanför oss, men hur det uppfattas och hur vi reagerar, beror på hur vi tolkar våra sinnesintryck.

Nästan alla religioner och filosofier har framhållit människans gudomliga natur så starkt, att många i dag tror, att allt utom människans själ är oväsentligt och knappast värt hänsyn, utom i den mån det behövs för vår tillvaro. En sådan uppfattning strider mot den Oändliga Visheten, som innesluter allt. Vi måste betänka att den tingens mångfald, som finns utanför det som uppfattats såsom människans själ, inte är människans skapelse och inte en produkt av sinnets verksamhet. Följaktligen måste denna tingens mångfald med nödvändighet komma från samma oändliga källa, varifrån alla andra ting härflyter. Allting kommer alltså av en gudomlig källa.

Många anser andra människors och även djurens handlingar och beteenden som ogudaktiga. Varje skapelse har sin inneboende funktion och, så länge den behåller samma tillvaroform i sin utveckling, är denna funktion naturlig för den, och alltså inte ogudaktig. Kan man döma ett

barbarfolk till förintelse, därför att dess liv och handlingar inte höjer sig över dess intelligensnivå? Skall det betraktas såsom mindre gudomligt till sin natur, därför att det inte kan skilja mellan rätt och orätt på samma sätt som vi, på grund av vår större intelligens och vår högre utveckling? Skulle vi önska, att en framtida civilisation betraktade oss själva som vulgära och ogudaktiga, därför att våra handlingar och vårt beteendemönster i dag skulle ligga långt bakom denna framtida högre kultur? Skulle vi inte till vårt försvar framhålla, att vi handlade så gott vi förmådde och förstod? Ingen är ogudaktig, såvida han inte handlar orätt, fast han har förmåga att skilja mellan rätt och orätt. Därför måste varje grupp av människor och varje folkas bedömas i förhållande till sin utvecklingsgrad och allenast därefter.

En av de medeltida nyplatoniska filosoferna förklarade, att människan hade fått vilja för att kunna välja rätt och för att kunna följa det hon förstod vara rätt och gott. Människan kan dömas skyldig endast då hon leder denna vilja i en riktning mot sin uppfattning om rätt och orätt. Då vi avhandlar det esoteriska livet och börjar med människan, ser vi tingen som gudomliga, emedan de utgår från samma källa.

Enligt den muhammedanska mysticismen, som är ett väl ordnat och inspirerande undervisningssystem, omfattar mystikerns liv tre perioder. Under begynnelseperioden upptar de yttre, världsliga tingen och tidens intressen medvetandet till den grad, att den inre förnimmelsen, det gudomliga, döljs liksom av en slöja. Då ägnar han föga intresse åt gudomliga impulser. Senare, under mellanperioden, sker en förändring. Då beslöjas världen, emedan han plötsligt vaknat upp och insett sin andliga natur och finner sådan glädje häruti, sådan fröjd i denna nya syn på tillvaron, att han anpassar all sin tanke och hela sin tillvaro till detta. Han blir benägen att se bort från vardagslivet och dess realiteter och har

därför fått en nya slöja över sitt medvetande. Denna mellanperiod i mystikerns liv kallar de muhammedanska mystikerna 'Berusningen'. Det är en tid av andlig extas, av inspiration, en tid, då medvetandet får vingar och höjer sig över världsliga intressen, studom till skada för dessa.

I den sista perioden kan de världsliga tingen inte längre dölja eller beslöja Gud för mystikerns medvetande. Guds natur är helt uppenbar för honom, och hans uppfattning av gudomen beslöjas inte längre av förnimmelsen av världsliga ting. Gudomen framträder för honom som Skaparen, och universum framstår som det skapade. I det slutliga steget har mystikern uppnått jämvikt, i det han i lika mån är medveten om lagen och om dess yttringar. Detta kallar de muhammedanska mystikerna 'Besinningens tid'. Där överväger varken medvetandet om det objektiva eller det extrema medvetandet om det gudomliga.

Traditionell mysticism kan sammanfattas i följande satser: Själen är människans andliga jag. Den är en del av en universell själ, en själ, som genomtränger hela universum. Den materiella världen och den fysiska kroppen är en slags ofullkomlighet, ett slags avfall från det goda och utgör den negativa sidan av denna positiva, absoluta själ, eller Gud, som uppfyller hela universum. När själen är förenad med en fysisk kropp som hos människan, vilken utgör en enhet av kropp och själ, blir föreningen ofullkomlig. Kroppen, det materiella, måste bringas i harmoni med själen, det immateriella. Människan förblir begränsad av kroppen så länge hon ger efter för dess frestelser, önskingar och begär. Hon måste söka övervinna och undertrycka sådana och helt ge efter för de andliga kraven från sitt inre, vilka är samvetets bud, som söker uttryck i ett etiskt och religiöst handlande.

Modern mysticism, grundad på dessa gamla principer, anser inte att den materiella kroppen och den fy-

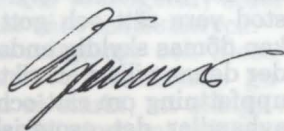
siska världen saknar grund eller tillvaro eller är av ondo. Den anser, att de fysiska tingen är opålitliga och att vi inte kan uppfatta deras verkliga natur. Liksom människosinnet förändras de ständigt, och de är kanske i morgon annorlunda, än de är i dag. Därför bör vi inte lita på materiens yttringar. Modern mysticism erkänner dem som en del av den universella planen, men anser dem ofullkomliga, d v s begränsade jämfört med Guds, den Allsmäktiges visdom. Att studera och undersöka denna materiella världtillrådes för att i möjlig mån försöka kontrollera den och därmed undvika att bli förledd och behärskad av den.

Mysticismen påbjuder intensivt studium för att lära känna förhållandet mellan denna jordiska, materiella, ofullkomliga värld och en fullkomlig Allsmäktig Gud.

Modern mysticism anser sålunda, att en tvåfald av krafter verkar i universum, men att detta till sitt väsen är en enhet. Alla ting uppkommer ur denna enhet, ehuru de visar olika grader av fullkomning. Den materiella världen och dess yttringar betraktas som mindre fullkomlig än den andliga världen även om den har

utgått från och är av denna andliga värld. Tvåfalden kommer in i begreppet genom förklaringen, att själen, som en del av det hela, är god, och att allt annat, trots att det utgått ur det hela i motsats här till är i olika grad mindre fullkomlig.

Alltså måste var och en, som ämnar studera modern mysticism och åstundar en esoterisk utveckling, ingående studera sådana termer och begrepp som 'det Absoluta', 'andlig', 'materiell', 'varelse', 'den fria viljan' och 'en rationell syn på liv och tillvaro'. Dessa begrepp jämte en del andra liknande är grunden i den filosofi, som gör anspråk på att vara esoteriskt orienterad. Den, som känner dem ingående, kommer inte att finna det svårt att samla och förena dem till ett system, som hjälper honom att nå målet på ett rationellt sätt - det mål, som vi förutsätter vara den inre tillfredsställelse och den harmoni, som gudsförnimmelsen utgör för den sanne mystikern.

Landet runt

Av Carl-Axel Jonzon

9 Januari 1982.

Kjell-Åke Andersson Fritsla var omkring 20.00 ute och åkte skidor i Fåglaslätt. Han berättar för UFO-

Information:

-Jag skidade ner mot Häggan och följde skogsbrynet mot Fåglaslätt. C:a 100 - 1500 meter innan jag kom fram till en liten stig som går in i

skogen och upp mot Danska vägen blev jag vittne till ett mycket starkt ljussken som tycktes komma inifrån skogen, ungefär där stigen går in i skogen. Först trodde jag att det var ljus från någon bil men det visade sig sedan, att det inte fanns någon bil eller över huvud taget något som kunnat avge det intensiva ljuset. Rädd men ändå nyfiken åkte jag mot ljusskenet, som då slocknade. Jag åkte vidare och strax innan jag var framme vid skogsbrynet kom ånyo det kraftiga ljusskenet. Jag kunde inte se vad som orsakade det men ljuset var otroligt intensivt. Det slocknade sedan, och som jag nämnt kunde jag inte se någon orsak till det inträffade. Det enda jag kunde finna var spår efter djur men inget som förklarar ljusskenet.

26 Mars 1982.

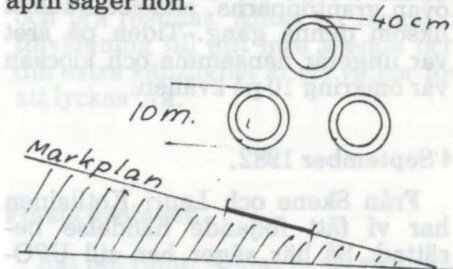
Textilarbetare Sten Glasell, Fritsla, berättar för UFO-Informationens utände följande:

-Det var någon gång mellan 00.00 och 01.00 natten till den 27 mars 1982 som jag under ungefär 20 minuter kunde iakta tre ovanliga ljusfenomen. De var mycket ljusstarka och sände också ut ljusstrålar från sina vänstra sidor. Dessa var riktade snett nedåt. Jag befann mig vid tillfället inomhus, varför jag observerade händelsen genom fönstret. Föremålen tycktes vara fasta och ljuset som avgavs var gulvitt. De befann sig 30° över horisonten på uppskattningsvis 2 - 3000 meters avstånd. När jag först fick se dem befann de sig i sydvästlig riktning. Jag såg aldrig vart de tog vägen eftersom jag slutade att iakta dem.

Det hela skulle inte ha väckt något större intresse om man inte funnit avtryck i marken utanför Fritsla. Om dessa avtryck har något samband med ovannämnda observation är inte klarlagt, men möjligheten finns. Avtrycken som ligger i en sluttande teräng är 10 meter i omkrets och tre till antalet. Varje ring

är 40 cm. bred och växtligheten tycks vara svedd så att bara jorden återstår. Eftersom marken lutade, är avtrycken kraftigare i övre delen av lutningen än vad de är i lutningens nedre del.

Ytterligare ett vittne som dock föredrar att vara anonym säger sig ha sett ett trekantigt föremål i det aktuella området men är osäker om tiden. Det kan ha varit i början av april säger hon.

3 Juni 1982.

Vad var det som Dag och Tova Levinson såg på Visingsö klockan 22.30 den 3 Juni 1982? Så här berättar de om sin observation:

När vi först såg föremålet kom det västerifrån och såg ut som satelliter brukar göra. Det hade också ungefär samma hastighet som dessa. Dess färg var klart rödlysande. Efter några sekunder ökade hastigheten enormt samtidigt som det röda ljuset övergick i vitt. (Föremålet formligen tog ett skutt frammåt!) Efter denna snabba acceleration bromsade det in, och färgen övergick till rött igen. Det försvann i nordvästlig riktning. Observationstiden var uppskattningsvis 2 minuter totalt. Den skenbara storleken är att jämföra med en större stjärnas.

31 Juli 1982.

M. Edenholtz från Eskilstuna var ute och campade med sin 12-årige systerson i Ärla socken då hon under 30 sekunder blev vittne till hur ett föremål med pulserande ljus om-

kring sig förflyttade sig över natt-himlen. Något ljud hördes ej.

-Jag fick intryck av att det pulserande ljuset hade med framdrivningen att göra, säger Edenholt. Min systerson hann aldrig se det, trots att jag meddelade honom att det var något konstigt på gång. Det märkliga är att min mor och jag någon gång mellan 1960 och 1964 såg ett likadant föremål, som flög strax ovan grantopparna, alldeles ljudlöst liksom denna gång. Tiden på året var ungefär densamma och klockan var omkring 10 på kvällen.

4 September 1982.

Från Skene och Lauri Kotilainen har vi fått följande händelse berättad. Så här säger han till UFO-Information:

-Jag vaknade på natten och var på väg till toaletten. Klockan var 01.38 den 4 september 1982. Det var molnigt och grått när jag tittade ut genom sovrumsfönstret. Molnen hängde lågt. Med ens bröt ett gulvitt sken genom molnen och ned sänkte sig ett föremål inte allt för olik en cigarr. Det gnistrade om den liksom från ett "tomtebloss" men med mildare sken. Skogen lystes upp av ett blåvitt ljus jag är säker på att det landade. Jag kunde inte se hela händelseförloppet, då det skymdes bakom en större byggnad. Jag såg det under uppskattningsvis 10 sekunder. Jag stannade kvar vid fönstret några minuter för att se vad som skulle hända men jag såg ingenting, varför jag lämnade fönstret. Jag vill påpeka att trots dimman och den dåliga sikten såg jag föremålet mycket tydligt och klart liksom jag såg träden när de belystes av farkostens blåvita ljus, slutar Lauri.

24 Oktober 1982.

Kjell Andersson Herrljunga berättar följande:

-Efter en cykeltur c:a 4 kilometer från mitt hem varseblev jag en ljus-

punkt i storlek som någonting mellan en stjärna och fullmånen. Den befann sig 150 meter norr om mig (på min högra sida). Först trodde jag att det möjligen var något slags fyrverkeripjäs men förstod snart, att det inte kunde vara så. Den var ju kvar på samma plats hela tiden. Jag hade sett den omkring en minut utan att den ändrat läge. Jag hade nämligen stannat vid vägkanten för att bättre kunna se vad det kunde vara för något. Så med ens var den borta som när man släcker en lampa! Jag cyklade vidare och efter 800 meter kom jag fram till ett hygge. Där fick jag se ett ljusknippe som från en strålkastare svepa över hygget. Klockan var nu 22.00. Att komma ut på hygget med bil var otänkbart varför det inte kunde vara någon sådan. Jag kunde över huvud taget inte se någonting som skulle kunna åstadkomma den ljuskägla som spelade över hygget.

När jag stod och tittade på det spelande ljuset dök plötsligt det första ljusskenet upp. Det passerade utefter horisonten och jag följde det med blicken. På hygget fanns ingenting. Ljuskäglan var borta. När jag återvände vid 2-tiden på natten var allt sig likt. Inget ovanligt fanns att se på hygget säger Kjell till sist.

16 December 1982.

Två rapporter från Hällesstrand i närheten av Strömstad berättar om ett stjärnliknande föremål, som förflyttade sig uppåt för att sedan vika av i nordvästlig riktning den 16 december mellan 16.00 och 16.07, alltså en observationstid av 7 minuter. Båda vittnena är samstämmiga i sina rapporter.

**HAR DU KOMMIT IHÄG
att förnya din
PRENUMERATION?**

Vägen till Det Okända

Fortsättning från föreg. nummer

Allmänna anvisningar.

Nyckeln till möjligheten att öppna den sensitiva personligheten ligger till största delen i förmågan att hålla organismen passiv. Syn, hörsel och känsel skall inställas så, att de arbetar utan att registreras av hjärnan. De skall 'nollställas'. Detta är viktigast och fordrar en hel del tålmod. Vissa människor når ganska snabbt detta tillstånd, medan det för andra är mycket svårt och tidskrävande.

Detta sk tillstånd av passivitet måste övas upp på samma sätt som t ex när en människa lär sig spela gitarr eller något annat instrument. Den lämpligaste tiden för dessa övningar kan variera från person till person, men man bör om möjligt försöka under den tid av dygnet, som är lugnast med avseende på buller och andra yttre störningar som kan försvåra övningarna.

Å andra sidan är det nästan bättre om man kan koppla av i en miljö, där buller och andra störningar förekommer. Man kommer då automatiskt att erhålla bättre resultat, därför att man verkligen måste anstränga sig att 'slå dövörat till'.

Håll regelbundna tider för dina träningspass! Det är viktigt för kroppen. Den har då lättare att acceptera och vänja sig vid det nya i situationen.

Viktigt är också närmiljön för att övningarna skall ge ett så snabbt resultat som möjligt. Ha t ex inte för mycket saker i rummet som distraherar dig. Sitt, eller bättre, ligg bekvämt utan störande och irriterande saker. Släck ned rummet till behagligt skymningsljus.

Temperaturen bör vara sådan, att den ej irriterar. Öva ej längre än en timme åt gången och ej mer än tre gånger i veckan. Glöm under melantiden bort det hela, åtminstone

under de första sex till åtta månaderna. Om du ständigt ältar dessa idéer mellan träningspassen försvagar det dina möjligheter att nå ett snabbt och bra resultat. Alltså en långsam tillvänjning till ditt inre seende och din extra känslighet är ett villkor för att lyckas bra.

Första övningen.

Sitt bekvämt. Andas in ett så djupt andetag du kan, håll kvar luften och pressa ned den mot maggropen under någon minut, andas därefter ut tills lungorna är helt tömda. Man skall andas genom näsan och (det är viktigt) tänka på vad man gör.

Denna övning fordrar en hel del koncentration. Efter några gånger vill man nämligen göra proceduren helt automatiskt; det får inte ske! Avsikten är att öva press på Plexus Solaris, solflätan, som är en stor mötesplats för nervsystemet. Pressen verkar stabiliserande på de svaga elektriska nervimpulser, som ilar genom nerverna.

Andningsgymnastiken utföres under fem minuter, ej mera. Efter detta skall kroppen vila ut, vilket tillgår så att samtliga organ skall slappna av. Varje muskel skall vara i total vila, kännas helt livlös. Ingenting får vara i spänning, total vila alltså.

Praktisera denna typ av vila i samband med att du lägger dig för natten. På så sätt vilar du bättre under natten också. När du vilar i denna totala avslappning skall du försöka bygga upp en tankemodell av någon du känner väl. Koncentrera dig först på ansiktet tills du ser detta för din inre syn. Ta fram detaljerna med stor noggrannhet. Föreställ dig se-

dan kroppen med dess olika funktioner.

När du tränat detta tillräckligt länge för att redan inom loppet av någon sekund kunna frammana bilden av din vän med alla dess detaljer är det dags att försöka tänka fram omgivande detaljer, t ex rummets detaljer, där din vän vistas. På detta sätt bygger man upp en hel fantasibild med allt vad därtill hör, och man skall klart se detaljerna för sitt inre seende.

Den elektriska kraften

Hela skapelsen är genomträngd av elektrisk kraft. Varje atom har en positiv och en negativ elektron. Både den solida granitklippan och stolen du sitter på är uppbyggda av tallösa molekyler, som befinner sig i ständigt rörelse och hålles på plats av elektrisk kraft. Man kan också säga, att varje atom är en värld för sig omgiven av ett tomrum. Alla livsformer, från den enkla amöban till den mera komplicerat byggda människan, är beroende av samma elektriska kraft för att hålla atomerna samman till den form som avses. Varje atom vare sig den finns i blodet, nerverna eller benstommen har sin positiva och negativa pol.

De element som skapar jagets kropp är länkade till varandra med elektrisk kraft, precis som Jaget självt är sammanlänkat på samma sätt. Det är samma elektricitet man använder sig av t ex när man sänder en befallning till en nerv i en muskel eller när man telepatiskt sänder en tanke till en annan människa.

Människan har lyckats betvinga denna naturkraft, tämjt den för att sedan använda den för olika praktiska ändamål. Människan har uppfunnit bl a batterier i vilka man på kemisk väg kan utvinna elektricitet, och vilka sedan används för olika ändamål.

Vi har medvetet eller omedvetet härmat naturen och dess funktioner.

Du behöver inte använda dig av samma person vid samtliga experiment utan variera dem som du tycker. Det är möjligt att personen ifråga känner av dina övningar. Är det då en nära vän har du möjlighet att få veta det, men låtsas då som om det regnar! Le och prata bort det hela, så slipper du långa och tröttande förklaringar som tar på dina surt förvärvade krafter. Bättre då att tiga, glöm inte det!

Vårt upphov har utrustat oss med en komplett elinstallation, och vi fick också möjlighet att använda denna. Vi kan likna våra nervtrådar vid strömförande ledare, och i hjärnans bas finner vi då kraftstationen eller batterierna.

Kroppen förfogar också över lämplig utrustning, såsom mat, vatten och luft. Den drar ut nödvändiga kemikalier för att kunna ladda upp vårt batteri. Sömn och vila reparerar den förslitning som kan uppstå, så att full laddning kan erhållas igen.

I den mänskliga hjärnan finns som vi vet flera olika 'avdelningar', som var och en behärskar sitt system av nervtrådar. Detta nätverk av nervtrådar som är spritt i kroppen får magnetisk förmåga, när ström flyter genom nervtrådarna ungefär på liknande sätt som en spole lindad på en järnkärna erhåller när ström påföres densamma.

Den egna kroppens magnetiska flöde kan påverkas av olika omständigheter. En folkhop som behärskas av samma känsla utgör exempel på en sådan effekt. Detta underbara system står i mer eller mindre hög grad under varje individs kontroll. Kanske är man omedveten därom, men varje gång man tänker en tanke, lyfter ett föremål eller medvetet tar i bruk någon kroppsdel aktiverar man denna elektriska kraft och sänder på elektrisk väg en befallning el-

ler ett budskap. Normalt tänker man inte på detta, det sker automatiskt.

Genom övning kan man öka eller minska sin kraft och på så sätt få ett viljemässigt grepp om sina organ, vilket ger stor makt i livet. Ge akt på olika föredragshållare! En van talare tycks få fastare grepp om åhörarna än vad den ovane lyckas med. Eller ge akt på någon som spelar ett instrument! Han kan fångsla människor med sin personlighet.

Man kan övervinna sin trötthet genom en viljeakt och uppfordra sina fem sinnen till toppprestationer när det är nödvändigt. Man kan avvisa och motstå sjukdomar med bara viljan. Åtskilligt annat kan på detta sätt åstadkommas - man behöver alltså inte gå genom livet som en automatisk robot!

Den som övar sin vilja att dominera kan utestänga ovidkommande tankar och hinder och förmår koncentrera sig helt på det han för stunden håller på med.

Kom ihåg, envishet är inte det samma som en stark vilja! En trång och ensidig livsuppfattning är till skada för människan, ett hinder för att kunna se sina utvecklingsmöjligheter och livet i hela dess vidd. En stark vilja är en klar kraftresurs, som

ligger bakom alla livets yttringar och står bakom alla karaktärsdrag.

En mindre intelligent hjärna, som har en stark vilja bakom sig, kan nå längre än vad en intelligent hjärna som har en svag vilja att lita till förmår.

Dessa anmärkningar har gjorts för att var och en skall förstå, att det inte räcker att likt papegojan upprepa för sig själv - Jag har en stark vilja etc.

Nej, för att nå psykisk styrka måste man träna aktivt. Visserligen besitter tanken i sig en kraft, men den är otillräcklig för att av en outvecklad person skall kunna nå resultat. En atlet exempelvis sitter inte enbart stilla och upprepar för sig själv: -mina muskler växer. Det skulle inte hjälpa honom särdeles mycket. Det förstår var och en.

Så förhåller det sig också när man vill uppnå psykisk kraft. Det gäller att träna ordentligt. Det är vanligt, att man i början förnimmer svaghet och tvivlar på att man kan uppnå resultat. Detta måste till varje pris bekämpas. Man måste tro på sin egen förmåga, tro och åter tro. Du skall vilja och du skall tro, och med tiden kommer du att inse att du vunnit kampen.

Forts. nästa nr.

Campare besöktes av "storögd" ufonaut!

Enligt madridtidningen Pueblo av den 27 febr 1982, hade två campare närkontakt med en humanoid i februari i år. Journalisten J J Benitez uppger att händelsen ägde rum på en campingplats i Gorliz någon gång mellan den 15 och 21 februari.

Strax före midnatt befann sig Fermina Terriente och María de los Angeles, båda 35 år, utanför sin hydda, när de upptäckte vad de först tog för en ovanlig hund. Det visade sig senare vara en ca 1,5 m lång varelse som gick med krökta ben. Armarna nuddade vid marken. VarelSENS ansikte utstrålade vänlighet, berättar vittnena. Ögonen var åtta

gångar större än en människas; munnen var också stor men saknade läppar. Öron saknades också. Håret var svart och såg ut att vara bakåtkammat, hudfärgen mycket mörk.

Vittnena försökte lysa med ficklampa på varelsen men den fungerade ej.

Plötsligt dränktes hela campingplatsen i ett intensivt ljus, då ett flygande föremål passerade över stället. Uppskrämda campare följde skådespelet. Eventuella spår efter den egendomliga besökaren utplånades av camparna.

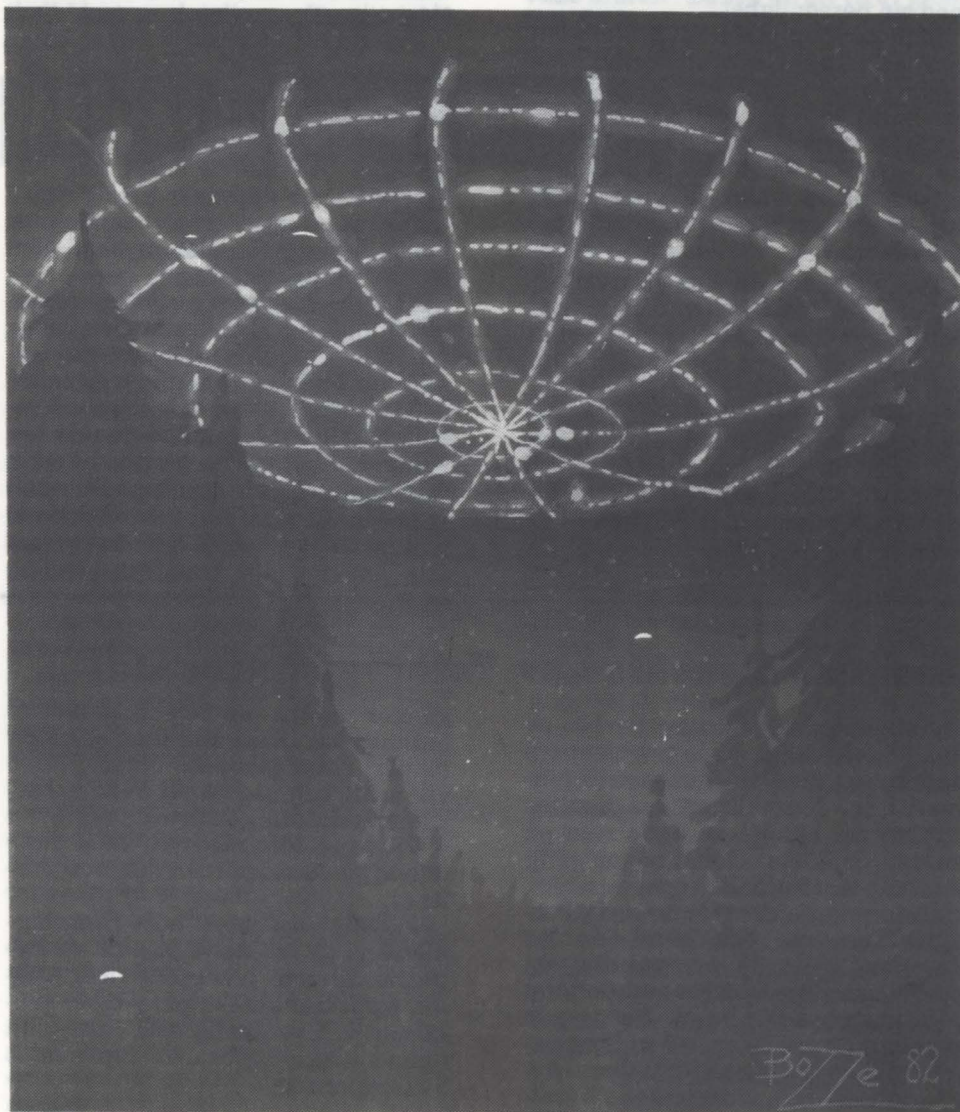
Källa: Frontiers of Science, Maj-Juni 1982. Översättning: B-O Lidén

UFO med "ljus i cirkel"

överbaskade Mantorpsgrab

Mitt intresse för rymden har alltid varit stort, säger Robert Enstedt i Mantorp. Därför blev jag knappt trodd, när jag en januarikväll 1981

kom hem och berättade att jag sett ett jättestort 'flygande någonting'. Inte heller mina kamrater ville till en början tro mig, då de också kände till

— Föremålet var så stort att jag inte kunde se det helt och hållet. Delar av det skymdes av trädtopparna. Jag förstod att jag fått uppleva något ovanligt berättar Robert Enstedt i Mantorp.

mina intressen.

Ja, så berättar Robert Enstedt, 15 år, och bosatt i Mantorp mitt i det bördiga Östergötland. Vi kan förstå om han hade problem med att bli tagen på allvar. Det är inte första gången någon som sett ett UFO haft sådana problem.

-Händelsen inträffade en kall januarikväll (datum kommer jag inte ihåg), berättar Robert. Klockan var omkring 21.00 då jag kom cyklande på en av cykelbanorna i samhället. Plötsligt hördes ett konstigt brummande ljud, ungefär som från ett elektriskt ställverk.

-Eftersom jag just åkte förbi ett större elskåp, trodde jag att ljudet kom därifrån, men då ljudet inte försvann i takt med att jag avlägsnade mig från skåpet, började jag fundera på vad det kunde vara. Jag såg mig omkring så gott jag kunde. Det var inte så lätt att se någonting, för på båda sidor om cykelbanan växte höga träd, som skymde omgivningen, till största delen bestående av skog och villor.

-Då jag inte kunde finna orsaken till det brummande ljudet, stannade jag och stod still gränsle över cykeln för att försöka lyssna mig till varifrån det dova ljudet kom. Det tycktes komma uppifrån. Jag tittade uppåt och fick då se en massa ljuspunkter, formade i en cirkel (möjligen något oval). Hela 'härligheten' förflyttade sig sakta strax ovan trädtopparna. Jag bedömde storleken till omkring 20-30 meter. Jag kan inte ha varit längre från det hela än 50 meter. Därifrån kom alltså det dova surrande ljudet!

-Ifall det rörde sig om något slags farkost vet jag inte. Jag såg bara dessa lampor eller ljuspunkter. Hastigheten var inte stor, kanske högst 20 km/tim. Efter några sekunder passerade 'ekipaget' över cykelbanan.

Föremålet var så stort, att jag inte kunde se det helt och hållet när det passerade över mig. Det skymdes av trädtopparna som stod vid vägkanten. Det var alltså större än vägens

bredd. Jag förstod då, att jag upplevde något alldeles speciellt och ovanligt, varför jag bestämde mig för att försöka följa efter på cykeln, men eftersom jag inte visste vilken riktning 'ljusen' skulle ta beslöt jag mig för att cykla lite längre fram, där det var högre och utsikten var bättre.

-Uppå på höjden började jag se mig omkring för att ta reda på vart ljusen tagit vägen, men ingenting fanns att se, och inte hörde jag något ljud heller. Besviknen och lite illa till mods cyklade jag hemåt. Väl hemkommen funderade jag över om jag ändå trots allt fått en liten chock. Det skulle vara kul om någon annan sett samma sak som jag! Du, som läser det här, har kanske också sett ljusen? Hör i så fall av dig till UFO-Information! Att det inte rör sig om något känt 'flygetyg' är jag övertygad om, slutar Robert.

Kjell Thörnlund

En dröm

Bland asteroider, planeter och andra galaxer, jag skulle vilja sväva omkring i evighet, universum är det vackraste jag vet, jag vill se mycket, mycket mer än jag nu kan se.

Kanske någon annan galax har en planet, som är ett paradys, som vår jord när hon var ung. En stjärna jag vill bli och på er blicka ner. Och där uppifrån rymden, se hur Moder Jord långsamt dör, hela universum ska lida av vad det ser, Moder Jord var så vacker, snart hennes livsgnista för alltid släckts. En stjärna vill jag bli och allt kunna se ... sväva, sväva i evighet.

Barbro Lundh

Ljudlöst T-format UFO förföljde bilande par

Av Kjell Thörnlund

-Jag trodde hjärtat skulle stanna, när det gick upp för mig att hela händelsen pågick utan att lämna något som helst ljud efter sig. När lamporna tändes blev det ljust som på dagen omkring oss. Då förstod jag, att det inte kunde röra sig om en vanlig polishelikopter. Här var det någonting över all fattningsförmåga! Vi blev båda väldigt skrämda av händelsen men har efter en lång tid äntligen vågat berätta om vår upplevelse. Peter och Inga-Lena, som har tigit om sin berättelse, bor i Linköping i Östergötland. De är ett mycket pålitligt par, som med allvar och största respekt berättar för oss om sitt möte en ljum juninatt med ett stort T-format UFO.

Upplevelsen utspelade sig vid halvvett-tiden på natten den 20 juni 1975 på väg 210 som leder till Söderköping, från E4:an mellan Linköping och Norrköping. Det för kvällen nyförlovade paret, Peter Magnusson och Inga-Lena Rosén (numera Magnusson), befann sig i bilen på väg hem till Linköping, då de plötsligt fick se en strålkastare på sin högra sida, ett stycke ut i en hage.

Ljuset från strålkastaren kom upptriffrån luften och tycktes undersöka en parkerad bil, som stod i hagen ett tiotal meter från vägen. Både Peter och Inga-Lena trodde att det var en polishelikopter, som var ute och spanade.

Men Peter tyckte att det skulle vara intressant att titta lite närmare på helikoptern. Han saktade in och vevade ned sidorutan. Det slog dem att vad som utspelades skedde alldeles ljudlöst! Så tändes ytterligare en

stor mängd mindre lampor, och ett omkring 15 m stort, T-format föremål avtecknade sig. Det svävade absolut ljudlöst strax över trädtopparna i kanten av hagen.

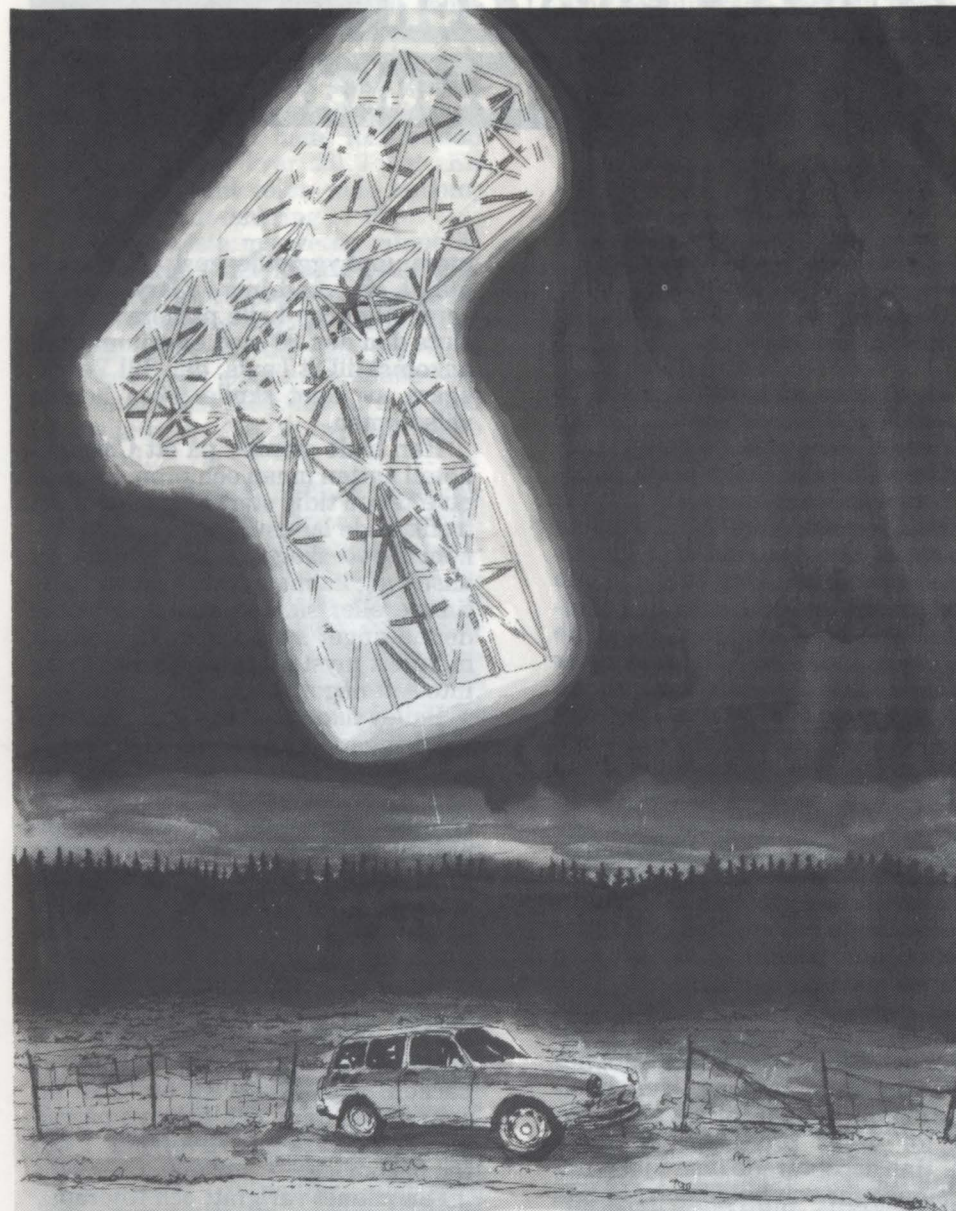
Peter hann uppfatta, att lamporna satt fast på rörliknande ställningar som korsade varandra i olika riktningar. Lamporna satt riktade åt olika håll, och föremålet lyste upp området väldigt starkt.

Vid denna oväntade och plötsliga förändring blev Peter och Inga-Lena ordentligt skrämda. De ville från platsen så fort som möjligt och begav sig skyndsamt mot Linköping. I samma ögonblick som de begav sig av från platsen, började föremålet röra sig, först sakta men sedan allt snabbare, som om det ämnade förfölja bilen.

När Peter upptäckte, att föremålet följde efter dem blev han nervös och trampade lite hårdare på gaspedalen. Det verkade inte så mycket varför Peter trampade ned ännu hårdare. Efter några kilometer började föremålet sakta avlägsna sig över skogshorisonten.

När den märkliga farkosten försvunnit inställde sig en viss chockverkan. Fortfarande lämnar händelsen dem ingen ro och de har säkert många gånger frågat sig vad det var som egentligen hände den där kvällen i juni 1975.

I hela fem år har de hållit upplevelsen hemlig. Orsaken till att de nu vill berätta om den är att de fått information i ämnet UFO. Säkert finns det tusentals människor bara här i Sverige, som inte törs berätta om sina upplevelser. Vet då, att UFO-In-

I hela fem år har Linköpingsparet Peter och Inga-Lena hållit sin upplevelse hemlig. Det märkliga T-format UFO:t svävade ljudlöst över trädtopparna vid kanten av en hage.

formations medarbetare alltid är beredda att lyssna och seriöst behandla händelser av det här slaget. Välkom-

men med ditt bidrag! Det kan hjälpa någon med liknande erfarenheter till förståelse av fenomenets natur.

Harrison Bailey och "flygande tefatssjukan"

Av Ann Druffel

I ett skogsområde i närheten av en Illinois-stad stötte han på ett UFO och dess piloter och hans liv skulle aldrig mer bli detsamma.

Vid sextiden på morgonen den 24 september 1951 var den 24-åriga Harrison E Bailey ute på en fotvandring från Chicago längs State Highway 7 mot Joliet, Illinois. Då han var en frisk, fysiskt stark man, ägnade han sig åt den aktivitet han gillade bäst - fotvandring. Han kunde ju inte på något sätt ana att denna dag skulle förändra hela hans liv. Ett möte med det okända - med tre olika typer av icke-mänskliga varelser och en främmande farkost, en händelse som kanske saknar motstycke i UFO-historien - skulle påverka hans kropp, sinne och hans attityd mot livet.

Tre år tidigare hade Bailey uppfunnit en sinnrik reklamgrej: ett stort traktorhjul, 150 cm i diameter, som han hade målat grönt och i vars centrum han placerade skyltar som främjade olika produkter och allehanda evenemang. Under åren hade biografer, beklädnadsaffärer, bryggerier och flera andra organisationer i och runt Gary, Indiana, hans hemstad, anlitat honom för att göra reklam för deras produkter på detta sätt. Han accepterade dessa jobb under semestrar och helgdagar, ty han arbetade heltid på stålverket i Gary.

Denna speciella septemberdag gick han emellertid och rullade på sitt hjul som ett rent kärleksverk. Det stora gröna hjulet bar en skylt med orden: 'Vi kommer igen -52 - St Louis Browns'. Han gjorde reklam för sitt favorit-baseball-lag som en

moraluppbyggande gest. Han hade börjat sin vandring i Gary den 23 september och hade planerat att avsluta den den 26 med en triumfartad ankomst till St Louis, där Bill Veeck, ägare av laget skulle hälsa honom välkommen.

Han hade stannat på ett Chicago-hotell natten innan och promenerade nu efter en tidig start längs den glest trafikerade landsvägen. Framför honom låg ett skogsområde som Bailey ansåg sig kunna avverka på en halvtimme eller så. I denna skog skulle denne unge, svarte man komma att möta ett mysterium som ännu i dag inte sett någon lösning.

Bailey hade begett sig ut på långa vandringar förr med sitt 68 kg tunga reklamhjul. Han hade för länge sedan utvecklat ett lätt gångsätt, ett rytmiskt skjutande, för att rulla anordningen framför sig. Han bar en grön overall, gröna skor och sockar samt en grön ryggsäck. Stora glasögon skyddade hans ansikte och tjocka handskar täckte hans händer.

När Bailey närmade sig den lilla skogen flera km sydväst om Orland Park, Illinois, upplevde han en krampaktig, brännande känsla i nacken. Han vände sig om utan att avbryta sin gång och fick syn på vad han antog vara en 'virvelvind' i luften bakom sig.

Fenomenet var grått och roterade, stort upptill och litet nedtill. Det var oliklät alla andra virvelvindar han sett. Men eftersom han var van vid allehanda nya märkliga saker under fotvandringarna, ägnade han ingen längre tid åt att försöka räkna ut vad det var för något. Han fortsatte rakt framåt, tacksam för att krampen i

nacken hade släppt. Hans enda tanke nu var att komma fram till Joliet innan solnedgången. Han hade planerat att tillbringa natten där och fortsätta vidare till St Louis dagen därpå, så han hade inte tid att stanna och titta. Han hade fortfarande omkring 40 km kvar till Joliet. En hastig blick mot solen sade honom, att klockan var omkring 11.00.

Baileys nästa medvetna minne är att han står i det skogiga området och stirrar på ett stort silvergrått föremål tvärs över vägen vid kanten av en äng. Det står där tyst och dess rundade form påminner honom om en vattentank, men den är mer oval än cylindrisk. Det är mycket större än en bil.

Förbryllad och nyfiken avbryter han sin gång och stoppar upp rullningen hos hjulet. Medan han granskar det märkliga föremålet mer ingående, glider en del av dess yta åt sidan och avslöjar något slags dörr eller fönster på sidan. Bailey befinner sig mindre än 30 m från det och ser nu två underliga män komma fram till fönstret. De står sida vid sida och tittar rakt mot honom.

Bailey insåg att detta var något som han inte visste något om. Männens ansikten doldes bakom stora, grönfärgade ansiktsfönster som påminde honom om de skyddsskärmar som svetsare brukar använda. Bakom det genomskinliga materialet verkade männens ansikten kusligt förvrängda.

Förbryllad och en aning skrämdd drog han den slutsatsen att farkosten måste vara ett flygplan av något slag på grund av att den saknade hjul eller andra anordningar för markförflyttning. Trots att den saknade vingar, propellrar, stjärtparti och yttre motorer sammanlänkade han den intuitivt till den grå, roterande 'virvelvind' han observerat något tidigare. Han kände nu samma stickande kramper. Denna gång omfattade de hela kroppen som verkade vibrera.

Han stod som fastnaglad på vä-

gen, tittade på farkosten med förvåning och undrade varifrån den kom. Kanske, spekulerade han, var piloterna ryska spioner som på något vis var inblandade i det krig som vid den tiden rasade i Korea. I så fall ville han inte ha något att göra med dem. Eller kanske den silveraktiga skivan var ett av dessa 'flygande tefat' som folk rapporterade om. I så fall hade han ännu större anledning att inte stanna kvar på platsen. Han mindes en artikel av Walter Winchell, som informerade om det löje som mötte dem, vilka rapporterade sig ha sett dessa föremål.

Plötsligt talade en av männen.

-Var är du ifrån? frågade han. Frågan hade ställts på en engelska utan brytning.

-Gary, Indiana, svarade Bailey.

-Vart är du på väg?

-St Louis, Missouri, svarade han.

Han brydde sig inte om att ropa, för han resonerade som så att om han kunde höra dem, kunde de höra honom. Ryska spioner eller människor från rymden - Bailey tyckte att konversationen inte var speciellt viktig eller minnesvärd och han kände lust att få fortsätta sin vandring.

Männen tittade på varandra som om de samtalade eller förberedde andra frågor, men Bailey hade förlorat intresset för dem. Paralyseringen verkade nu ha släppt, varför han började rulla sitt hjul igen och fortsatte mot sydväst och Joliet. Han kastade en hastig blick tillbaka mot UFOt. Det stod fortfarande tyst där på ängen. Bailey fortsatte sin vandring.

Han hade endast gått en kort sträcka då en krampartad smärta grep hans skuldror, armar, ben och mage. I samband med kramperna förekom en djup trötthetskänsla, som han aldrig tidigare upplevt. Under alla sina vandringsturer, där några varat flera dagar och alltid omfattade timmar av oavbruten vandring, hade han aldrig upplevt en utmattning av detta slag.

När han kom ut ur skogen lade han med besvikelse märke till att

himlen, som hade varit blå med några enstaka ulliga vita moln nu var grå och olycksbådande. Han klev ut från trädens skyddande tak av kronor och ut i regnet. Underligt nog hade morgonen försvunnit. En blick mot väster, mot en sol knappt skönjbar bakom tjocka moln, sade honom att det nu var sent på eftermiddagen.

Bailey var för illamående och trött för att bekymra sig över vad som hade hänt med tiden. Hans enda bekymmer var hur han skulle kunna färdas de 40 km av lerig landsväg och hinna fram till Joliet innan mörkrets ankomst. Han insåg att detta var omöjligt. Men trots detta fortsatte han vidare, rullande sitt hjul. Hans stela ben och armar ropade efter vila.

Sent samma kväll kom han fram till en liten järnvägsknut nordost om Joliet. Det fanns inga hotell som kunde inhysa en uttröttad vandrare men en hygglig stationsföreståndare lät honom sova varmt och torrt i det rödmålade stationshuset. Han parkerade sitt hjul utanför. När han försökte somna hörde han röster utanför som frågade om någon hade sett det 'flygande tefatet' och sedan skratt. Sömnigt undrade han om de skojade om hans stora gröna hjul. Det föll honom aldrig in att de kanske hade diskuterat samma märkliga farkost som han hade stött på därborta på ängen. Han sov oroligt.

Morgonen därpå tackade Bailey stationsföreståndaren för hans vänlighet och fortsatte sin vandring. Han kände sig något bättre. Den extrema trötthetskänslan och kramperna från föregående kväll hade släppt en aning, men Bailey var långt ifrån sitt forna strålände jag. Han återupptog dock sin färd och rullade hjulet framför sig.

När Bailey fortsatte vidare mot staden Joliet blev han plötsligt varse, att en mängd personer iakttog honom. Han var van vid att små barn följde honom, sprang vid sidan och skrattade och lyssnade till det svischande ljudet från det stora hju-

let. Men dessa lantbor muttrade och när Bailey närmade sig ställde sig några av dem i rad och blockerade vägen för honom. Bailey stannade och tänkte igenom sin situation, vilken inte verkade så ljus. Dessa människor var kaukasier (d v s vita) och såg ut som om de hade något i sinnet. En ensam svart man skulle vara fullständigt hjälplös mot dem om de försökte något. En av männen ropade: -Hej, du där!

Bailey väntade med sina behandskade händer vilande på hjulet.

-Såg vi dig komma ut ur ett flygande tefat i går?

Den burdusa frågan chockade Bailey. Om tonfallet inte hade varit så allvarligt, hade Bailey kanske skratat av lättnad. Han var van vid att kallas en 'flygande tefats-man' i Gary på grund av likheten mellan hans stora hjul och ett roterande tefat.

-Nej, sir, sade Bailey, jag är inte från något flygande tefat.

Han visade snabbt sitt ID-kort, samt några tidningsurklipp om hans reklamhjul. Byinvånarna lyssnade surmulet, men var ändå inte riktigt övertygade.

-Tag av dig skorna, kommanderade en av männen grovt.

Bailey drog av sig sina gröna skor och sockar, hans fingrar darrade av ångest och återkommande trötthet. När han visade sina nakna fötter spreds ett lättnadens leende över ansiktena på männen närmast honom.

-Hej, ropade de till de andra i folksamlingen, -den här killen är inte från något flygande tefat. Han är svart!

Bailey andades en lättnadens suck när männen lämnade tillbaka hans personliga handlingar och muttrade en ursäkt eller två. Han drog på sig strumpor och skor och fortsatte sin vandring. Han kom fram till Joliet samma kväll och därifrån till St Louis dagen därpå.

Under de kommande åren fortsatte Bailey sina vandringsturer, varvid

han gjorde reklam för olika produkter och erhöll en hel del publicitet. År 1957 utrustade han sitt hjul med lampor och rapporterades mer än en gång som ett 'flygande tefat' av förvånade invånare i Gary och andra städer. Men han höll hela tiden inom sig själv hemligheten med sin närtkontakt år 1951. Personer som rapporterade verkliga flygande tefat förlöjligades och Bailey ville inte vara med om något sådant. Han var väl sedd och hade ett jobb, och han ville inte på några villkor riskera sitt rykte eller sin karriär. Men han tänkte då och då tillbaka på den märkliga farkosten, de underliga, hjälmförsedda männen och de frågor dessa hade ställt honom. -Var är du ifrån? Vart är du på väg? Händelsen verkade på intet sätt vettig.

Förutom de ihållande grubblerierna ändrades Baileys liv även på andra punkter. Hans tidigare vitalitet, energi och vibrerande hälsa hade lämnat honom. Han började uppleva magplågor, symptom som läkarna fann mycket vaga och omöjliga att ställa diagnos efter men som var påtagliga och smärtfyllda för honom.

Han blev inkallad år 1952 och tjänstgjorde i armén i två år. Under denna tid hade han ständigt återkommande magplågor. Trots att Bailey vid läkarbesöken försökte tala om för läkarna vad som besvärade honom, gjorde de inget annat än skrev ut medicin och sade åt honom att återgå till tjänsten.

1954 hade Bailey muckat och var tillbaka på stålverket i Gary. Livet var gott. Han hade åtta år bakom sig inom företaget och fortsatte med sina reklampromenader under semestrar och veckoslut. Han fann emellertid att han var tvungen att ändra sina vanor när det gällde vandrings- turerna, ty han blev lätt trött och illamående. Han gjorde täta läkarbesök men fick varje gång höra att det inte var något fel på honom, att hans besvär endast var en 'nervös mage'.

Under slutet av 1950-talet rullade han endast sitt hjul vid speciella till-

fällen - för en omtyckt kandidat i valtider, för säkerhetskampanjer på stålverket och för Kampen mot Organiserad Brottslighet i Amerika. Hans sjukdom var nu så allvarlig, att läkarna beslutade sig för att operera.

År 1963 opererades han, efter vad man lät påskina för gallsten. Operationen var enkel nog, men några dagar senare frågade en av läkarna Bailey följande: -Vad är det som hänt dig?

-Vad menar du? frågade Bailey.

-Vad är det som sker i din kropp?

Bailey förbrillades av frågan. -Jag vet inte, svarade han.

-Ljug inte för mig! utbrast läkaren. -Vi har gått igenom dina journaler. Du har varit någonstans eller någonting har gått igenom din kropp som du inte berättat för oss om. Vad är det?

Det enda Bailey kunde göra var att titta på honom med förvåning i blicken. -Jag vet inte, jag vet inte, protesterade han.

Senare ställde även andra läkare på sjukhuset honom liknande frågor, stundom i närvaro av kollegor, stundom ensamma. Slutligen kallade de in hans hustru och berättade för henne att han var 'mycket, mycket dålig.' Bailey påstår att läkarna sade att hans inre organ var tre gånger så gamla som de borde varit för hans ålder. Han var då 35. De frågade hans hustru vad han hade gått igenom i sin livstid som kunnat få honom att åldras på ett sådant sätt.

När hon berättat för dem var hennes man arbetade, vad slags mat han åt, vilka kläder han bar och hurdana vanor han hade, var läkarna fortfarande inte tillfredsställda. Slutligen frågade de henne om Bailey drack alkoholhaltiga drycker. Hon berättade att hennes man var absolutist; han rökte inte heller eller använde narkotika.

Till sist, berättade Bailey för undersökarna flera år senare, skrev läkarna ned orden 'Sjukdom: Okänd' på min läkarrapport.

-Under min vistelse på sjukhuset 1963, återvände mina tankar ofta till det UFO som jag sett ute i skogen, och då folk tyckt sig se mig komma ut ur ett flygande tefats skepp. Kan detta ha varit ett verkligt UFO? Kan jag ha kommit för nära det? Kan min sjukdom vara en 'flygande tefatsjuka'?

Efter operationen försökte Bailey desperat få tillbaka sin forna form, men hans kropp ville inte reagera. Han blev sjukpensionerad 1966 och strax därpå började han öppet berätta om sin upplevelse. Han satte in annonser i tidningarna i ett desperat försök att erhålla informationer från andra som kanske också drabbats av samma sjukdom. När hans annonser inte fick några svar började han frukta att hans fall var unikt. Kanske han var den enda personen i världen som någonsin drabbats av fysiska problem efter en närbildkontakt med ett UFO. Eller kanske hans sjukdom inte orsakats av närheten av det fly-

gande tefatet. Hade han fel? Var allt endast en serie otroliga tillfälligheter?

Bailey kände i sitt hjärta att detta inte var svaret. Hans problem var hur verkliga som helst - lika verkliga som UFOt han sett i skogen, lika verkliga som de underliga män, som hade stått i 'fönstret' och stirrat på honom från andra sidan vägen, lika verkliga som de frågor de hade slungat mot honom genom den milda septemberluften. Ja, han visste.

Han fann att han kunde bära osäkerheten och besvikelsen, men vad som verkligen plågade honom var löjet från vänner och främlingar, samt de tillfälliga artiklar som skrevs av okänsliga reportrar, artiklar som var mer inriktade på humor än på allvar. De ibland likgiltiga, ibland nedlåtet beskyddande brev han mottog från olika myndigheter var ännu mer uppretande.

Den 24 april 1975 satte han in en annons i Los Angeles Times, en av

de största dagstidningarna i Förenta Staterna. Hans annons uppmanade varje läsare, som hade informationer om 'flygande tefatsjuka' att kontakta pastor Harrison E Bailey, vid New Salem Baptist Mission Church i Pasadena, Kalifornien. Flera dagar senare var han gäst i 'The Mickey and Teddi Show', ett lokalt samtalsprogram (TV). Som ett resultat av detta fick vissa personer - seriöst intresserade individer - höra talas om Bailey och svarade på hans vädjan.

På grund av annonsen och TV-programmet kom jag i kontakt med Bailey. I min egenskap av representant för Mutual UFO Network (MUFON) och Center for UFO Studies (CUFOS), satte jag i gång en undersökning av Baileys påstådda upplevelse.

Jag var intresserad av möjligheten att Baileys minne av konfrontationen blockerats på något sätt, varför han inte hade några medvetna svar till sådana frågor som varför mötet hade skett, eller vilket motiv som låg bakom de hjälmbärande männens besök. Han undrade även över varför tiden hade gått så snabbt den aktuella dagen.

När Bailey och jag studerade en karta över Illinois försökte vi identifiera den lilla järnvägsknut där Bailey hade tillbringat natten. De linjer som utmärkte landsvägarna i Illinois mellan Chicago och Joliet talade sitt tydliga, om än stumma språk. Av allt att döma saknades sex timmar av hans liv.

Bailey hade haft som vana att promenera snabbt och säkert med en hastighet av 6 till 8 km i timmen under sina vandringsturer. Han beräknade att hans promenad från South Chicago genom Orland Park hade tagit fyra eller fem timmar. När han passerade genom Orland Park minns han tydligt att han fortfarande hade ca 40 km kvar till Joliet. I normala fall skulle han ha avverkat denna sträcka på sex till sju timmar, och även ha tid över till lunch.

När han tittade på kartan drog

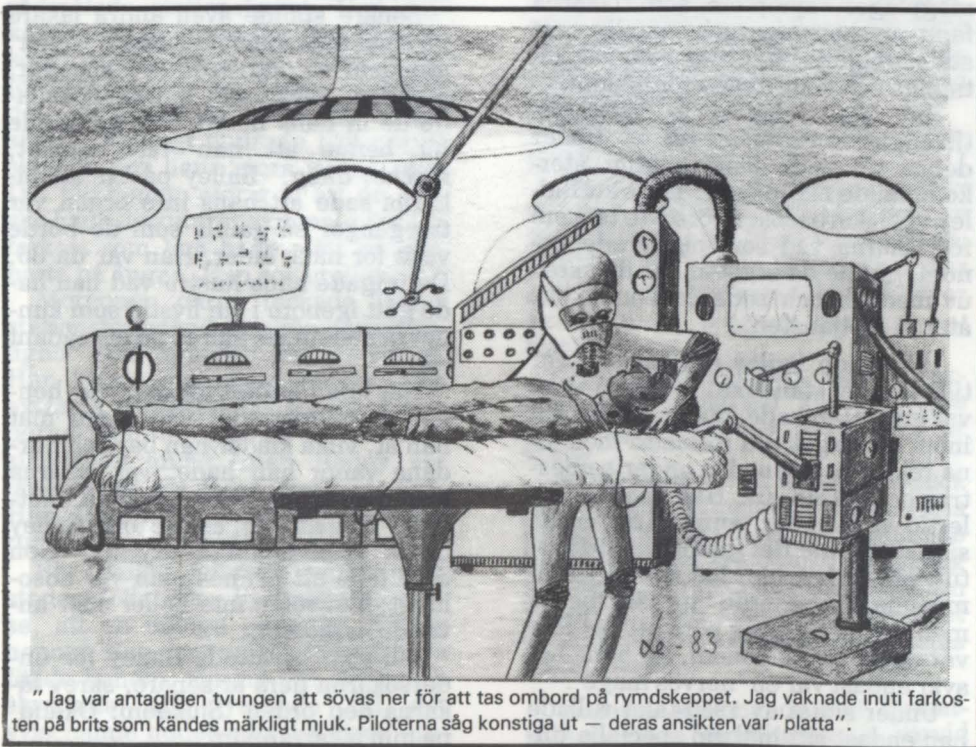
Bailey den slutsatsen att den lilla järnvägsknut där han sovit över i stationshuset möjligen kan ha varit Mokena, Illinois. Staden Mokena ligger ca 24 km från Orland Park. Det hade tagit Bailey från kl 11.00 på förmiddagen tills långt efter solnedgången att färdas denna sträcka.

I ett försök att utforska den tidsförlust som är förknippad med upplevelsen underkastades Bailey regressiv hypnos den 6 juni 1977. Den som utförde hypnosen var Dr Bill McCall, en läkare i Kalifornien. Dr McCall använder sig av hypnos i syfte att lättare kunna ställa diagnos som en hjälp att behandla vissa sjukdomar.

Den information som erhöles genom detta förfarande från Baileys dolda minnen visade sig vara både en framgång och en besvikelse. Den gav svar på många frågor om mannens upplevelse och försåg oss med bekräftande fakta som styrker Baileys vakna minnen. Men den gav också upphov till ytterligare förbryllande fasetter om iakttagelsen, vilka skapar nya, intriganta frågor angående närvaron av det silvergrå skeppet och dess hjälmprydda piloter. Ty gömda i Baileys undermedvetande fanns detaljer om ett möte som nästan är unikt när det gäller UFO-upplevelser.

Frikyrkopastorn vred sig där han satt i djup trans. Han återupplevde en skrämmande upplevelse som hade legat dold i hans omedvetna sinne i över ett kvarts sekel. Vi andra satt tysta och tittade i en privat salong på ett sjukhus i södra Kalifornien, där Dr McCall hade regresserat pastor Harrison E Bailey tillbaka till en varm septemberdag år 1951. Den historia som framkom ur denna hypnossession var häpnadsväckande och oroande - helt olik alla de berättelser som någon av oss tidigare hört.

I trans promenerade Bailey längs en väg någonstans mellan Cicero och Joliet, Illinois, på Highway 6, uppgav han noggrant, i närheten av där

"Jag var antagligen tvungen att sövas ner för att tas ombord på rymdskeppet. Jag vaknade inuti farkosten på brits som kändes märkligt mjuk. Piloterna såg konstiga ut — deras ansikten var "platta".

den ansluter sig till Highway 7. Hans egna fotsteg, en tillfällig fågel-sång och suset från hans stora gröna reklamhjul var de enda ljuden. Han tittade ett kort ögonblick bakåt mot något som han tog för att vara en grå 'virvelvind' och fortsatte sedan framåt. En vägsträcka väntade framför honom.

Bailey avbröt plötsligt sin berättelse för att ropa: -Rakt fram därbor-ta! De väntar på mig!

-Vad menar du med de? frågade McCall. Bailey svarade inte. Han var i färd med att försöka fatta en obegriplig syn.

-Du säger att de väntar på dig. betyder det att du såg dem innan? frågade McCall tålmodigt.

-Javisst, jag såg dem innan jag kom fram till dem, sade Bailey och svarade på det fantasilösa sätt som är karaktäristiskt för personer som befinner sig i djup trans.

-En massa små skalbaggar, sade Bailey. Han gjorde en paus. -De är större än en skalbagge - ungefär lika stora som en stor groda. De ligger på en timmerstock som delvis befinner sig ute på vägen. De kommer fram mot mig, en massa av dem på båda sidor. Tillräckligt nära för att kunna vidröra mig!

Baileys släta bruna ansikte antog ett uttryck av avsmak. -En groda hoppar! De här går!

Han ändrade oroligt ställning. -Jag vet inte varför det finns så många av dem. Jag har blivit vidrörd, kanske biten. Jag börjar springa. Skogen är fortfarande mörk - det var tidig morgon när jag gick in i den. Borde vara ute ur den nu! Det verkar bli ganska sent. Jag förstår inte. Jag börjar känna mig ... förbryllad. Jag måste lägga mig ned. Jag vet att jag inte bör lägga mig ned! Det är ett skogbevuxet område, inga hus.

McCall frågade ut Bailey ingående, och senare gjorde jag detsamma. Vi fick då veta vad han hade försökt säga. Han sade att då han närmade sig den mörka skogen såg han en un-

derlig varelse som låg platt på en timmerstock och stirrade på honom. Andra figurer av samma utseende smög halvt dolda omkring på båda sidor av vägen.

Bailey stirrade tillbaka på varelsen, vars framträdande ögon vek av runt sidorna på huvudet. På samma gång fick han syn på otaliga små runda föremål som for omkring på vägen framför honom. Dessa gjorde honom inte lika orolig som de större varelserna, ty han ansåg att hans tjocka stövlar skulle skydda hans fötter.

Plötsligt reste sig varelsen på stocken upp och gick i riktning mot Bailey. Överraskad insåg han nu att någon groda var det inte. Sedan samlades alla grodvarelserna, närmare ett dussin till antalet, i klunga runt honom. Deras högtoniga läten påminde om vildänders genomträngande lockrop. De verkade samtala med varandra.

Bailey kunde inte förstå varför de gjorde honom sällskap på färden, varvid de då och då hoppade upp för att röra vid hans höfter, midja, armar och skuldror. Vad var de för något? De var omkring 45 cm långa och var täckta av en brun, slät, strimmig hud. Deras labbar var som små händer och deras fötter var tretåiga. De hoppade upp och vidrörde honom, och Bailey var tacksam för sin skyddande overall. Det han kände när de vidrörde honom var oangenämt.

Bailey lade märke till att varelserna hade munnar som en smal springa, men med undantag av ögonen verkade deras ansikten och huvuden vara ganska detaljlösa. Bailey höll dem ifrån sig med sin vänstra hand, och detta var inte den enklaste sak precis med tanke på att han samtidigt försökte rulla sitt hjul.

Under hela denna tid for en massa små varelser, som insekter, omkring på vägen framför honom. De rörde sig i alla möjliga riktningar. De hade mörka runda skal ca 2,5 cm i diameter. Eftersom Bailey tittade nästan rakt ned på dem var han inte i stånd

att avgöra vad för slags levande varelser som existerade under skalen. Han granskade dem inte närmare, ty han fruktade att deras oregelbundna rörelser skulle göra honom fullständigt yr.

Han började springa, varvid han sköt hjulet hårdare så att det skulle hålla jämn fart med hans allt snabbare steg. Efter några minuter lämnade han den märkliga horden bakom sig. Med tanke på att någon av dem kanske fortfarande klängde sig fast vid honom, borstade han med handen över overallen.

Plötsligt upplevde han en oerhörd tyngdkänsla och tiden började bli oklar. Det nästa han mindes var att några timmar hade förflutit och att han fortfarande befann sig på samma vägsträcka i skogen.

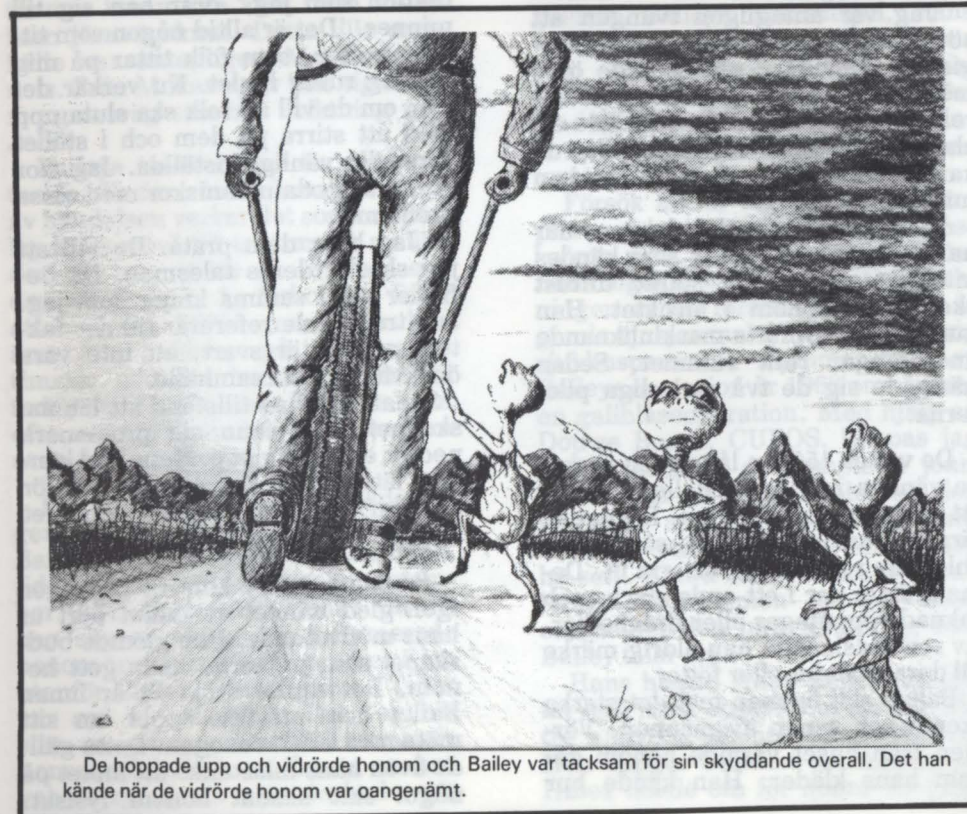
Han passerade längs en glesare skogsmark med stora dammar av träskvatten. Här fick han syn på ett

stort UFO som stod ute i en av dammarna, precis vid sidan av vägen åt höger. Det var av ungefär samma storlek som en Greyhound-buss och dess yta var rundad, silvergrå och slät.

Bailey saktade ned stegen. Han hörde ett glidande ljud och såg en öppning framträda på dess kropp. Två hjälmförsedda män stod och tittade på honom.

Under 26 år ville Bailey inte tillåta sitt medvetna sinne att tänka sig möjligheten av att detta möte inte var något annat än en kort, synbarligen meningslös konversation över vägen. Under McCalls lugna och tålmodiga utfrågning motstod Bailey envist läkarens försök att avslöja mysteriet bakom de förlorade timmarna.

'Tror du att de tog dig ombord på den där tanken under den tid du be-

De hoppade upp och vidrörde honom och Bailey var tacksam för sin skyddande overall. Det han kände när de vidrörde honom var oangenämt.

fann dig i skogen?' frågade McCall en hel timme efter det att den hypnotiska sessionen inletts.

Bailey gjorde en lång paus. 'Nå, om de nu gjorde det,' kontrade han, 'så är det något som man inte pratar om. Folk har en mycket speciell uppfattning om personer som sett något liknande.'

Senare under session försökte McCall ännu en gång. 'Du nämnde att om du verkligen varit ombord skulle du inte berätta om detta för någon,' sade han. 'Men du har väl inget emot att berätta det för oss, eller hur?'

'Jag kan inte,' sade Bailey. 'Jag minns inte att jag gick ombord. Jag vill inte vara där någonstans. Jag vill inte veta för mycket.'

Efter att ha blivit övertygad om att hans kristna tro skulle skydda honom och att faran var över, avslöjade Bailey vad han visste i sitt eget sinne vara sanningen.

'Jag var antagligen tvungen att sövas ned för att tagas ombord där,' gissade han. Han spekulerade över möjligheten att de grodliknande varselernas berättelser framkallade ett slags medvetslöst tillstånd. Eller de kanske hade bitit honom utan att han märkt detta.

Han vaknade inuti farkosten, där han låg på en låg brits som kändes märkligt mjuk. Ett starkt diffust sken lyste honom i ansiktet. Han kunde vagt uppfatta maskinliknande anordningar runt rummet. Sedan närmade sig de två underliga piloterna.

De var ca 150 cm långa och verkade vänliga nog, men Bailey undvek att granska dem närmare. Bakom de färgade ansiktsfönstren såg deras anletsdrag platta och bisarra ut. Deras dräkter var i ett enda stycke och saknade öppningar eller dragkedjor. Av ren rädsla lade han aldrig märke till deras händer eller fötter.

Bailey slöt ögonen mot det starka skenet och synen av männen. Värmen från ljuset värmden honom genom hans kläder. Han kände hur

hans huvud vändes från sida till sida, som om de undersökte hans ansikte, näsa och öron. Underligt nog kunde han inte känna att någon av männen i verkligheten rörde honom. Han kunde endast hoppas och be att de skulle bli klara någon gång och att de skulle låta honom gå. Sedan somnade han.

Hans nästa minne var att han gavs ett budskap. Genom något slags telepati uppmanade de två piloterna honom att berätta för folk att UFO:n var verkliga, att de inte ville något illa och att de önskade landa och kommunicera med mänskligheten utan att möta några hinder.

'Varför just jag?' frågade han i sitt sinne. 'Varför inte prata med vetenskapsmän eller någon som vet mer än jag gör om dessa saker?'

Vid denna punkt gjorde Bailey en paus i transen och suckade. 'De säger att de befinner sig i samma situation som jag,' drar han sig till minnes. 'Det är alltid någon som tittar på dem, som folk tittar på mig när jag rullar hjulet. Nu verkar det som om de vill att folk ska sluta upp med att stirra på dem och i stället vara mer vänligt inställda. Jag tror att de är goda människor med vissa problem.'

'Jag låter dem prata. De vill att jag ska bli deras talesman. De befinner sig i samma knipa som jag. Jag tror att de refererar till det faktum att jag är svart, att inte vara önskvärd i detta samhälle.'

Sedan fick han tillstånd att lämna skeppet. Han fann sig promenera nedför en slags ramp. Hans hjul kändes lätt och rullade sakta nedför rampen som om det hade förlorat det mesta av sin tyngd.

Så snart Bailey kom ut på vägen igen gled minnet av mötet bort ur hans medvetande. Han glömde budskapet som piloterna hade gett honom. Det skulle dröja 14 år innan Bailey kom att tala öppet om sitt möte med UFO:t i skogen. Detta gällde även hans misstanke att mötet på något sätt skadat honom fysiskt.

Medelst hypnos fick undersökarna reda på ytterligare viktiga fakta om Baileys upplevelse. Vi erhöll t.ex. ny information om Baileys tur från Cicero till Joliet. Detta är viktigt när det gäller våra försök att ta reda på bekräftande vittnen.

Bailey mindes i medvetet tillstånd att han vandrade i sydvästlig riktning från Cicero till Joliet. Hypnosen avslöjade emellertid, att han antagligen tog en väg som först sträckte sig mot söder ut ur Cicero till Highway 6, sedan västerut längs södra gränsen av Orland Park. Mötet skedde strax innan korsningen av Highway 7.

I sina försök att söka skydd mot det drivande regnet, kan Bailey sedan ha tagit av mot söder på Highway 7, också känd under namnet Wolf Road. Redan förvirrad av sitt möte med de kusliga djuren och det mystiska skeppet, vandrade han i timmar innan han kom fram till en liten järnvägsknut. Detta lilla samhälle var antagligen Mokena, Illinois. Från Mokena gav han sig nästa morgon iväg västerut i riktning mot Joliet.

Baileys tidsförluster är svåra att tackla. Under våra rekonstruktioner av händelsen verkar det som om Bailey förlorat två till tre timmar mellan den tid han stötte på 'djuren' och den tid då han såg farkosten. Efter att han såg UFO:t genomgick han ännu en tidsförlust på två eller tre timmar, ur vilken han kom ut utmatad och illamående. Det var sen eftermiddag innan han slutligen kom ut ur det lilla skogsområdet.

En tredje tidsförlust inträffade dagen därpå. Under hypnos mindes Bailey att han lämnade stationshuset tidigt på morgonen den 25 september 1951. Hans nästa minne var att han såg en skylt som informerade honom om att han befann sig ca 5 km utanför Joliets östra gräns. Tiden var sen eftermiddag. Det var här som en grupp människor stannade honom och krävde att få veta om han var en rymdman som de hade sett

komma ut ur ett flygande tefat.

Vad hände Bailey mellan tidig morgon och hans eftermiddagsankomst utanför Joliet? Eftersom Mokena endast ligger ca 24 km från Joliet, borde han ha kunnat tillryggelägga denna sträcka på mindre än tre timmar. Är det möjligt att farkosten följde efter Bailey och tog honom ombord en **andra gång** den 25 september? Det är ju knappast sannolikt att personer som bor utanför Joliet kan ha sett farkosten kidnappa Bailey i närheten av Orland Park, men de kan ha bevittnat en (andra) 'kidnappning' i sina egna trakter.

Bailey var så lättad över att ha blivit befriad från misstankarna att han var en 'rymdman' att han lämnade platsen så fort han kunde utan att bekymra sig om att fråga när och var de hade sett episoden utspela sig.

Två års efterforskningar har försett oss med dokumentering angående Baileys reklamhjul, hans vandringsturer och speciellt hans tur från Gary, Indiana till St. Louis, Missouri. Regnvädret utanför Orland Park och hans försenade ankomst till Joliet har också dokumenterats.

Försök att få tag i Baileys kompletta sjukjournaler har endast krönts med partiell framgång. Det finns inget svårare inom UFO-forskningen än att försöka få tag i 24 år gamla sjukjournaler från motsträvig sjukhuspersonal. Sammandrag av Baileys operation år 1963 omnämner en gallblåseoperation. Med hjälp av Douwe Bosga, CUFOS, hoppas jag kunna anskaffa de kompletta journaler som kanske innehåller den kryptiska anmärkningen 'Sjukdom; Okänd,' vilken Bailey minns sig ha sett. Andra sidor bland de detaljerade diagrammen kanske också omnämner den inre föräldring som Bailey talar om.

Hans hustru Anna Bailey bekräftar helt hans uppgift om att han alltid undvikit alkohol och narkotika. Hon uppger bestämt att läkarna på Hines talade om för henne att hen-

nes mans inre organ var två till tre gånger så gamla som hans yttre kropp.

Mellan 1952 och 1969 upplevde Bailey en del anfall. Upprepade EEG-tester påvisade dock att ingen som helst abnormitet hos hjärnvågorna förelåg. Under några av anfällen minns Bailey att han upplevde livfulla 'drömmar' i vilka han såg piloterna på den silvergrå farkosten och hörde deras budskap ännu en gång.

Personer i den Pasadenaförsamling där Bailey tjänstgör som präst intygar att han är en trovärdig och mentalt stabil individ. Han är känd som en imponerande predikant, en effektiv kristen ledare och en orädd socialaktivist.

Nyare vetenskapliga forskningar har kastat ljus över de möjliga orsakerna till de fysiska symptom Bailey upplevde efter sin UFO-konfrontation. James M McCampbell (förfat-

tare av den viktiga boken UFOLOGY) håller tillsammans med andra forskare på att samla bevis för att vissa UFOs utsänder elektromagnetisk strålning i mikrovågsfältet. Kan Baileys 'flygande tefatsjuka' ha orsakats av mikrovågstrålning? Ett flertal ledtrådar verkar leda oss i den riktningen.

Låt oss ta denna möjlighet i betraktande: någon form av strålning - antagligen inom mikrovågsfältet - läckte ut från den silverfärgade farkosten eller riktades mot Bailey, vars hud skyddades väl av hans mössa, glasögon och kläder varför känslan av hetta och hudsveda var minimal. Men hans inre organ, vilka utgöres av känsliga, fuktiga vävnader råkade ut för permanenta skador.

I syfte att befästa teorin blir vi tvungna att granska de fysiska obehagens exakta ordningsföljd:

(1) '... i nacken, som en kramp el-

ler något, men längre än en kramp brukar vara. En lustig känsla, en stickande känsla ned längs ryggen... och kramper i skuldrorna och nacken... Detta var när jag såg virvelvinden bakom mig.'

(2) 'När jag stod framför farkosten upplevde jag det som om jag befann mig i trans och var oförmögen att röra mig... Sedan något stickande, som når som stacks in i kroppen eller något sådant. Jag känner mig en aning varm. Jag känner vibrationer. Det är inte marken. Det är jag som vibrerar. Jag borde känna rysningar, men jag känner mig inte kall. Det är ganska varmt här ute.'

(3) 'När jag lämnat tanken börjar jag gå, men - mycket, mycket tungt. Mina ben, kramper... skuldror, värk, Mina armar, mina skuldror - kanske det är från den vibration jag kände. Det kan inte bero på hjulet. Jag har aldrig tidigare haft någon liknande värk - och min mage! Jag kan bara inte gå längre -'

De fysiologiska effekternas ordningsföljd kan motsvaras av farkostens avstånd från Bailey. Den inledande stickande känslan i hans oskyddade nacke är typisk för vad som händer om man utsättes för svag mikrovågstrålning, eller också för strålning från en källa, som befinner sig på ett längre avstånd. Det verkar ha varit en mild elektrisk stöt. De stickande känslorna och kramperna i skuldrorna och längs ryggraden kan kanske tillskrivas denna stöt, när den sprider sig till närliggande kroppsdelar.

När han stod i närheten av det landade skeppet kände Bailey värme och vibrationer genom hela sin kropp, vilket åtföljdes av en känsla av transartad paralysering. Mikrovågstrålning kan orsaka elektrisk spänning i de membran som omger nervfibrerna. Emedan befallningar till volontärmuskulerna utsända från centrala nervsystemet färdas längs dessa fibrer, kan stark mikrovågstrålning effektivt orsaka störningar i muskelreaktionerna och leda till paralysering.

Bailey började gå därifrån. Hans ben kändes tunga. Han sparkade och skakade dem men med minimal effekt. Ett långsamt pulserande mikrovågsfält kan skapa luckor i minnet under vilka muskelkoordineringen för det mesta (men inte alltid) är opåverkad.

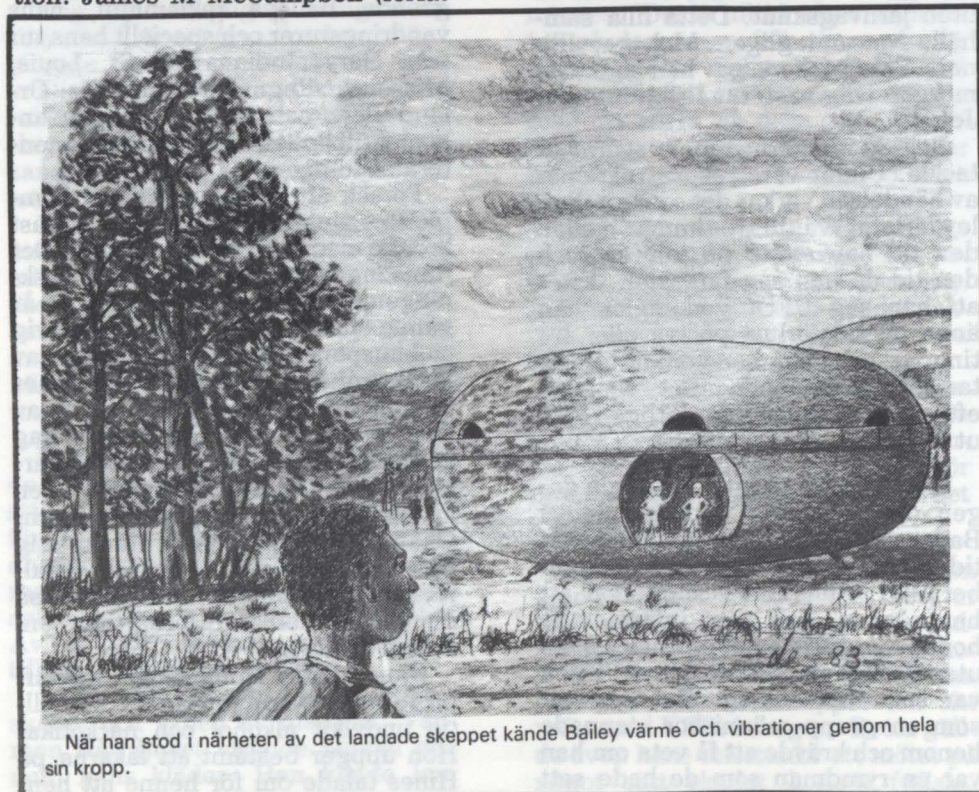
Baileys magbesvär uppstod efter mötet och har fortsatt fram till dags dato. Detta skulle kunna förklaras på två sätt: (1) Den mikrovågstrålning som han utsattes för orsakade en kombination av svaghet, trötthet, depression och fruktan och liknar den som uppstår hos personer som utsättes för ackumulerade lågeffektiva mikrovågor. Hans fortsatta omedvetna oro angående mötet kan ha resulterat i en permanent psykosomatisk reaktion. (2) Hans magbesvär var resultatet av kemiska förändringar i matsmältningsorganen - något som ryska studier uppger vara ett symptom på mikrovågsbestrålning.

Vi kan naturligtvis inte känna till om Bailey medvetet eller omedvetet utsattes för och skadades genom denna strålning. Bailey tror för egen del att alla skador han fått var oavsiktliga.

Tills för några månader sedan var de grodliknande varelser Bailey beskrev unika i UFO-litteraturen. Nyligen, efter Baileys hypnossession i juni 1977, publicerade Englands Flying Saucer Review ett märkligt franskt fall som till då var okänt hos amerikanska ufologer. Enligt denna artikel fick ett franskt vittne som körde ensam genom ett skogbevuxet träskområde syn på ett stort antal små grodliknande humanoider som stirrade på honom med stora glänsande ögon. Den skiss som vittnet senare ritade är förvånansvärt lik Baileys.

Våra undersökningar av Baileys möte fortsätter. Vi hoppas få tag i bekräftande vittnen och få fram uppgifter som kan stödja hans påståenden angående operationen.

Källa: Fate, maj 1978.

När han stod i närheten av det landade skeppet kände Bailey värme och vibrationer genom hela sin kropp.

CARL-OLOF HOLMÖVIST
SVARTINGTORP
LÄCKEBY
380 30 ROCKNEBY

83

Utgivarkorsband

UFO-INFORMATION Box 16, 596 00 Skänninge.

Illusioner

Man måste med det snaraste göra sig av med grundlösa illusioner. Men om man isolerar sig helt, kommer man bara att bli beroende av illusionerna. Grundlösa illusioner är luftslott som bör brytas ner innan man blir beroende av dem. Men det finns också illusioner som är grundade på fakta! Blir man inte av med dem samtidigt? Nej! Fakta är sanning, och sanning kan inte avfärdas på det sättet - eller något annat sätt. Sanningen kan störas, men inte i längden hållas borta.

Allt vi rör oss med är någon form av illusioner. Men det finns de som har grund i verkligheten, samtidigt som det finns de som är rena luftslott. Det finns en metod att skilja dem åt och det är att utsätta dem för ett aktivt livs friktioner. Luftslotten håller inte för detta, men det gör däremot de illusioner som grundar sig på fakta. Kanske så mycket som 95% av det du tror är sant, kommer att sällas bort. Det låter inte roligt, men grundlösa illusioner är ändå inget att ha. Därför bör dessa förstöras innan man blivit beroende av dem. Blir man beroende av dem kommer intoleransen som ett 'brev

på posten.' Undermedvetet kommer man att känna att det inte finns någon grund för det man tror. Alltså försöker man värja sig för att dra på sig kritik, och för att kunna det måste man isolera sig, och bara hålla sig till likasinnade. Tillsammans kan de hålla vid liv en illusion. Men till slut kommer dagen då det kommer till ett avgörande. Buddhisten säger 'Du har din tro, men vi vill inte ha den.' Jag för min del skulle sätta min illusion på prov för att se om den håller i verkligheten. Håller den så har den en grund av sanning. Håller den inte, utan trasas sönder, har jag blivit en illusion fatigare, men samtidigt har en osanning rensats bort. Isolering och samvaro med endast likasinnade är alltså av ondo, hur 'objektivt' man än bedömer illusionen. Kvar står ändå att kunna ha lugna stunder för sig själv för planering, kontemplation, meditation - koncentration, för att lugnt kunna rätta till felaktigheter - och efter hand komma ett litet steg närmare den egentliga sanning som vi alla söker.

Klas Sefastsson